

Κυριακή 24 Ιουλίου 2011

ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ ΔΗΜΑΡΧΟΥ ΣΕ ΕΠΕΤΕΙΟ ΕΚΤΕΛΕΣΘΕΝΤΩΝ ΣΤΟ ΑΣΒΕΣΤΟΧΩΡΙ

Η σημερινή προσευχή και το Μνημόσυνο μας είναι λιτό και απέριπτο όπως ταπεινοί και σεμνοί μέσα στο Μεγαλείο τους είναι και οι ήρωες μας.

Αγαπητοί συμπολίτες,

Είμαστε συγκεντρωμένοι σήμερα εδώ, σε ένα χώρο που δικαιώνεται η ομορφιά και η αρμονία της φύσης. Σ' αυτό το πανέμορφο φυσικό τοπίο, ο ανθρώπινος νους δυσκολεύεται να χωρέσει πως η μισάνθρωπη βαρβαρότητα των Γερμανών κατακτητών μετέτρεψε σε τόπο δράματος και μνημοσύνου.

26 Ιουλίου '44 και σήμερα 65 χρόνια μετά, στα ίδια χώματα, κάτω από τον ίδιο ουρανό και με την ιστορική μνήμη ζωντανή από τις μαρτυρίες ανθρώπων που την έζησαν, τιμούμε τους νεκρούς ενός άδικου πολέμου, μιας πρωτοφανούς φασιστικής θηριωδίας!

Εδώ που σήμερα συγκεντρωθήκαμε, είναι γη επιφανών ανδρών, γη ηρώων.

Που εκτελέστηκαν από τη γερμανική βαρβαρότητα, πληρώνοντας με την ίδια τους τη ζωή τα όνειρα και τα ιδανικά τους για μια πατρίδα αδούλωτη και ελεύθερη, για μια κοινωνία ειρηνική και δίκαιη.

Οι τύμβοι που βλέπετε απλωμένους σε όλη την ελληνική γη, όπως εδώ, είναι μάρμαρα με ψυχή.

Κλείνουν μέσα τους ανδρεία αλλά και δάκρυα.

Πίσω από κάθε εθνική θυσία υπάρχουν ήρωες. Άνθρωποι με μέγεθος και αξία που αφήνουν το αποτύπωμά τους στις επόμενες γενιές.

Αυτό διαβάζουμε στα ονόματα των νεκρών μας.

Τον αγώνα για την πατρίδα, όταν η λέξη αυτή είχε ουσιαστικό νόημα. Τη θυσία για τα ιδανικά, όταν αυτά ζύγιζαν πιο βαριά και από την ίδια τη ζωή των παλληκαριών.

Δεν υπάρχει σύγχρονη ιστορία που μπορείς να τη συγκρίνεις με εκείνα τα γεγονότα. Η χώρα μας θύμα ενός παράλογου πολέμου.

Ο τόπος μας μαρτυρικός. Καμιά φορά τα πτώματα πιο πολλά από τους ζωντανούς.

Ο φόρος αίματος βαρύς. Τον πληρώσαμε μέχρι την τελευταία σταγόνα.

Με παιδιά, με γενναίες γυναίκες, με νέα παλικάρια.

Κανένας δεν περίσσευε, κανένας δε λιποψύχησε.

Μετρημένοι αυτοί που άλλαξαν πλευρά, που πρόδωσαν το σκοπό, που πλήγωσαν την πατρίδα.

Άλλωστε κάθε ιστορία έχει αυτούς που τη ντροπιάζουν. Κάθε ιστορία έχει τους «Εφιάλτες» της.

Τον Ιούλιο του 44, οι μέρες των Γερμανών τελείωναν σε αυτόν τον τόπο.

Η δράση των ανταρτών αγωνιστών του ΕΑΜ κορυφώνονταν ενάντια στα στρατεύματα κατοχής σε ολόκληρη την Ελλάδα. Η επίθεση πατριωτών στο Σανατόριο της περιοχής για να εξασφαλίσουν φάρμακα και εφόδια για τη συνέχιση του αγώνα έδωσε στους Γερμανούς κατακτητές και τους ντόπιους συνεργάτες τους τη βολική αφορμή να εκδηλώσουν με μανία τη βαρβαρότητά τους. Με επικεφαλής των περιβόητο Σούμπερτ επιχειρούν να καταπνίξουν την αντίσταση του λαού και να τρομοκρατήσουν τον πληθυσμό.

Ληλατούνται περιουσίες, αγωνιστές βασανίζονται μέχρι θανάτου, γίνονται επιδρομές και βανδαλισμοί. Με αγριότητα και απανθρωπιά.

Άνδρες και νέοι συλλαμβάνονται στα σπίτια τους και οδηγούνται στο πάρκο του χωριού.

Το σκηνικό της εκτέλεσης έχει στηθεί. Ο τρόπος φρικιαστικός.

Η ιστορία θα γράψει πως οι εκτελεστές δεν έχουν καν την τόλμη να κοιτάξουν τους αγωνιστές κατάματα.

Τους εκτελούν πισώπλατα. Έναν- έναν. Και είναι ανάμεσά τους παιδιά.

Εκτελούν την πρώτη σειρά, μετά τη δεύτερη, μετά την τρίτη.

Μέχρι να γεμίσει ο λάκκος με ήρωες. Ποτέ μια σκηνή βουβή από τα τόσα άψυχα σώματα, δεν ήταν τόσο εκκωφαντική σε μεγαλείο δόξας και ανδρείας.

Το Ασβεστοχώρι είχε μόλις πληρώσει το τίμημα της ελευθερίας. Ο θάνατος κινούσε για το επόμενο χωριό.

Λίγο αργότερα, τη 2^α Σεπτεμβρίου, λίγα χιλιόμετρα πιο πέρα η μυρωδιά καμένης σάρκας δηλητηριάζει τον αέρα! Δεκάδες άμαχοι καίγονταν ζωντανοί.

Ο Χορτιάτης θα πλήρωνε και εκείνος την ελευθερία με το ολοκαύτωμά του.

Συνήθως τα λόγια είναι πολύ αδύναμα για να περιγράψουν τη δόξα. Τη δόξα τη ζεις μόνο. Δεν έχω λόγια που να αξίζουν σε ήρωες. Τα λόγια είναι φτωχά.

Έχω μόνο να πω κάτι στα παιδιά. Αυτά που θα μεταφέρουν την ιστορία στην επόμενη γενιά.

Μη τη δείτε σαν μια ακόμη ιστορία, από τις πολλές των μεγάλων.

Μην την αφήσετε να ξεθωριάσει στο χρόνο. Μην επιτρέψετε να την σκεπάσουν άλλες σκέψεις.

Μην την αρνηθείτε επειδή πάλιωσε και τώρα η εποχή γράφει τις δικές της ιστορίες. Είναι μια αληθινή ιστορία θάρρους, μια λαμπρή παρακαταθήκη για όλους.

Είναι ένα στεφάνι δόξας, μια πράξη αιώνιας μνήμης.

Αυτοί που σήμερα τιμούμε, ο Τρύφωνας, ο Γιάννης, ο Γιώργος, ο Σωτήρης, ο Παναγιώτης.

Έδωσαν αυτή τη ευκαιρία σε μας.

Αν κάποιος λοιπόν σας ρωτήσει στα χρόνια που έρχονται τι τιμάμε αυτή τη μέρα απαντήστε του με περηφάνια πως τιμάμε Έλληνες.

Δε χρειάζεται να του πείτε πως τιμάμε ήρωες.

Ξέρει αυτός όπως και όλοι, πως στη ελληνική ιστορία οι δύο αυτές λέξεις έχουν την ίδια σημασία!

Αιωνία σας η Μνήμη Αλησμόνητοι Ηρωες!

Σας ευχαριστώ